

"אתם מוציאים דמי ומבקשי נפשי!" צעק מנהיג חרות

בהיסטוריה לעבר האורחים במסיבה פרטית

ב ועידה הזאת אני הולך לדפוק את בגין! גילה לא מכבר אלוף (מיל.) עזר וייצמן לשרי-האוצר פנחס ספיר. כאשר נודע הדבר לבגין הוא נדהם. הוא לא העז לחזור על המינוח של וייצמן הצבר, האשים את עזר כי אמר לספיר ש"הצבר הולך לסדר את בגין".

עזר אומנם לא הצליח, לא לדפוק ולא לסדר את מנחם בגין מבחינה פוליטית, גם לא לערער את מעמדו כמנהיג חרות. אבל מה שעשה עזר לבגין, היה חמור אף לי הרבה יותר. הוא פגע בו בצורה אישית כה חמורה, עד שאפילו מכריו הקרובים של בגין ומעריציו, נדהמים מהתנהגותו מאז הסתיימה ועידת חרות.

כך, למשל, התקשר בגין טלפונית עם עורך ידיעות אחרונות הד"ר הרצל רור זנבלום, נוף בו בצורה קשה ומעליבה על שהעז להשמיט כמה מילים מדיווחו של הכתב לענייני מפלגות של עתונו, על נאיר

נהרגו יהודים בכל הדורות. הכל התנהל בשקט, למופת, בקדור. אבל הסתכלנו זה בזה בעיניים נוקי בות. הוא תקע בתוך עיני את המבט שלו, עמוק עמוק, ואני החזרתי לו מבט. גלוי, ישר, חזק. היתהה אצלי החלטה, שאני לא אוריד את העיניים! אני לא אוריד אותן בשום פנים ואופן. ולא הורר דתי!

לפני שהלכנו לפגישה עם האפיפיור אני אומרת לאנשינו כך: "תשמעו, מה זה פה? אני בתו של משה מובוביץ' הגגר, הולכת להפגש עם הכס הקדוש, עם האפיפיור של הקתולים" או משהו מאני שינו אומר לי: "רגע, רגע גולדה, נגר זה מקצוע מכובד מאוד במקום הזה".

עם כל הכנות שבו, היה וידיה של גולדה מיפגן של התבטלות עצמית, של התרפסות בפני פריץ בנוסט גלותי ושל חוסר טעם טוב מצד ראש מדינה כלפי מי שאירח אותה, גם אם לא בצורה לה קיוותה.

את מה שהסירה גולדה בראיון העי-תונאי, השלימה בהופעה בראיון הטל-וויזיוני בערב שבת. מאות אלפי צופים יכלו לראות את ראשי-משלתם באחת מהופעותיה הבלתי ממלכתיות והמביכות ביותר.

מסע-הצלב של גולדה משיג מטרה הפרי כה מזו שנועד לה. הוא הוכיח סופית, שבגילה, אין עוד גולדה יכולה להמשיך ולשת בתפקיד ראש-הממשלה.

ההסתדרות

הוועד המקבץ

מחליט ומצרך

קופת-החולים הארירה נאצית

לפגת צעיר אחרי צעיר

בקרב המישפטי עם סיעת

העורם הזה — כוח חדש הזעירה

בשבוש שעבר, החל הסיבוב השלישי והי-אחרון של משפט סיעת העולם הזה — כוח חדש נגד מרכז קופת-החולים. וכמו כסי-בובים הקודמים, נראתה עמדתה של קופת-החולים עגומה.

ראשי קופת-החולים הכללית לא ידעו כיי צד לצאת מתוך המבוך אליו נקלעו. כשי-פנתה אליהם הסיעה, ערב בחירתו של אשר ידלין ליושב-ראש הקופה, וביקשה לדעת מדוע לא ניתנה נציגות לסיעה בוועד המפקח — לא טרחו הבוסים המפי-

מה קרה למנחם בגין?

גולדשטיין ניצב נבוך ונדהם מול ההת-נפלות הבלתי-צפויה עליו. אשתו ניסתה למשוך אותו אחורנית ולחלק אותו מזעמו של בגין. אבל בגין הבחין בכך, נוף אף בה: "גבירתי, מוטב לגברות שלא תתי-ערבנה בעניינים אלה!"

גולדשטיין ואשתו הצליחו להיחלץ מ-חברתו הסוערת של מנהיג חרות. אבל בגין לא נרגע. הוא המשיך לצעוק, כאילו הוא ניצב על דוכן הנואמים בכנסת. "אתם מוציאים דמי ומבקשי נפשי!" צווח בגין לעבר אלה שהתקבצו סביבו וניסו להרגיעו. "והדב גולדשטיין הזה, מה הוא חושב לעצמו, אם הוא המראיין של מעריב — הסמרקץ' הזה!"

בגין נרגע לבסוף. אבל קרואי המסיבה לא יכלו להירגע. "התביישנו בשבילו", אמר אחד מהם.

ייחס לו כוונות אחרות, סבר אולי שמני-סיה להקניטו. הוא הסמיק כולו. לרגע נראה היה שהוא מנסה לכלוא את זעמו. אבל מעצוריו לא פעלו עוד. כל הכעס העצור בו פרץ החוצה, הוטח כלפי דב גולדשטיין.

"מי אתה ומה אתה?" פתח בגין את הת-פרצותו ההיסטרית. "אינני רוצה יותר לש-מוע מהאיש הזה. מה אתה חושב לעצמך שאתה בא לספר לי סיפורים כאלה?"

קשה היה לעקוב אחרי שטף דברי הי-זעם והתוכחה של בגין, שהשביתו את שמר-חת המסיבה, והדהימו את כל האורחים. אל בגין הצטרפה גם אשתו, עליזה, שי-פתחה אף היא בדברי תוכחה מרים וחי-רפים נגד גולדשטיין. "אפילו הוא היה יודע ששאלו וייצמן נפצע", אמרה. "הוא היה כותב מה שכתב."

מו של בגין בסיכום הוועידה. אולם לשיא התפרצותו הגיע בגין בסוף השבוע שעבר, כאשר הזומן למסיבה פרי-טית בביתו של משה ז'ק, מעורכי מעריב, שנערכה לרגל הבת-מיצוה של בתו.

לפתע התקרבו אל מנחם בגין ואשתו עליזה, המראיין הראשי של מעריב, דב גולדשטיין ואשתו. גולדשטיין הנמנה על ידידיו של יריבו של בגין — עזר וייצמן, ואף כתב עימו בימים אלה את הביאור גרפיה שלו, שאל את בגין ללא כל כוונה רעה: "האם ידוע לך ששאלו, בנו של עזר וייצמן, נפצע שוב?"

בשובע האחרון, שעה שניצב ליד דלת מכוניתו איבד שאלו את הכרתו. הוא צנח על המדרכה, נחבט בראשו. גולדשטיין סיפר לבגין את פרטי פציעתו של שאלו לתומו. אבל בגין

לגתיים של הארגון הרפואי הגדול לענות כלל. הם סמכו על נסיון העבר שלהם, כי שלטונם בתקציב 700 מיליון הל"י ובגורלם של מיליון ורבע מבוטחי הקופה, הוא בלתי מעורער.

מאבק משפטי. בעקבות כך, הגישה הסיעה תביעה משפטית, לבטל את בחי-רתו של אשר ידלין למנכ"ל הקופה. השופט המחוזי אליהו מני ציווה לעכב את כניסתו לתפקיד של ידלין, השופט המחוזי שלמה לוונברג ביטל את הצו הזמני, אך דחה מכל וכל את הצהרותיהם של יצחק בן-הארוך וראשי קופת-החולים כאילו הסיעה הוליכה שולל את בית-המשפט.

השופט המחוזי חיים דבורין, השופט השלישי השומע את הבקשות בתיק זה, דחה את טענותיו של פרקליט קופת-חולים, הארוך פולונסקי, כאילו החלטתו של השופט לוונברג היתה סופית. דבורין קבע את ההיפך, בהדגישו שוב: המבקשים אינם משתמשים לרעה בהי-ליכי בית-המשפט, התביעה איננה טורי-דנית.

שוב הגישו הנתבעים תצהיר של עורך-הדין יוסף חלד, ראש המחלקה המשפטית של הקופה. שוב כתבה הכתבנית עשרות פעמים "הוועד המקבץ", במקום הוועד המ-פקח של קופת-החולים. שוב עלה חלד על הדוכן, הסביר כי מוסדות הקופה לא נבחרו מחשבו אינם משתמשים להצעת חוק הביטוח הרפואי הממלכתי."

בתשובה, שוב הוכיח לו עורך-הדין אמנון זכרוני, פרקליט הסיעה, כי בפרטי-כל הישיבה, בה הוחלט לדחות, ללא תאי-ריך, את כינוס הוועידה — אין כל זכר להנמקה זו, שהומצאה כנראה רק לצורך המשפט.

כנראה, אולי אם לא. תוך כדי המשפט עצמו, החלה הנסיגה הגדולה של שליטי המוסד רבי-העוצמה הכלכלית והי-

התמונה הרשמית של הוועד המקבץ עם האפיפיור